

Unde ești?

Felix

Nu era ceață oarbă-n jurul tău,
Nici trupul nu-ți dădea lăstari de foame,
Dar tu- ai deschis porțița către rău,
Adame.

Viața-ți râdea în casa de splendori
Unde belșugul deborda din poame,
Însă-ai ales, neascultând, să mori,
Adame.

Te-ardea al conștiinței glas divin,
Dar nu știai că faptele-ți infame
Nu se prescriu în frunze de smochin,
Adame.

Și Cel care pe toate le-a creat
Te-a scuturat de scuze ca de scame,
Întreg pământul fiind blestemat,
Adame.

În umbra frunzelor și azi ascunzi
Păcate-n dureroase amalgame,
Și în vinovăție te afunzi,
Adame.

Tu n-ai aflat, cum, încă n-ai aflat?
Blestemul a-nceput să se destrame
De când Isus a fost sacrificat,
Adame!

În jertfa Lui poți astăzi să găsești
Sfârșitul fericit al vechii drame
Și, ca atunci, te-ntreabă: „Unde ești?”,
Adame.

Răspunde-I azi și iarăși vei fi sus,
Privind nemărginite panorame,
Știind că toate cele vechi s-au dus,
Adame.

Reia-ți iar locul lângă Dumnezeu,
Eliberat de vechile mahrame;
Edenul părăsit e tot al tău,

Adame.

Simion Felix Marțian